

поразмърдах тялото си, видях, че никъде няма счупено, нито изместено. Болеше ме много само лявото рамо, но от натъртване, а не от повреда. Казах на другарите си, че нищо ми няма. Тръгнахме пак. После видяхме, че боаза бил близо, близо бил и пътя, но откъде да знаеш, непознато място. Та ето от това остана белега над лявата вежда."⁴

Не ще и дума, че на главата си Панайот Хитов е имал шапка и все пак случилото се е необичайно. Не зная дали есенно или пък пролетно време, когато, както пише П. Хитов, гората е още "черна", са се движили из нея. В отделни участъци, заети от широколистни дървета, има натрупан, образно казано, дебел килим от стара шума. На едно друго място Панайот Хитов пише:

"Нападала буквата шума, като вървиш, шумти, и правиш в нея път, сякаш газиш сняг до колене".⁵ Газил съм из такива места с по 30-40 см стара листна покривка. Наистина е много приятно като усещане. Да не говорим пък за по-ниските места. От падналите валежи там водата отнася и натрупва, навлича листна маса. На места тя достига дебелина над един метър. По всяка вероятност П. Хитов е паднал на такова място. Буферът от сплъстената шума е омекотил удара, поет от лявото рамо. Добре че скалата е била отвесна без издадености в основата. Станалото премеждие съвсем определено може да се каже, че е било най-опасното в живота на Хитов. Случката става през лятото на 1864 г., месец август, в т.нар. Дойкински балкан и проход.

Левичар /на турски солакчия/. По отношение на действията с горните и долните крайници природата ни е разделила на десничари и левичари. Интересен е фактът, че Панайот Хитов спада към вторите. Лявата ръка е не по-малко силна и дееспособна от дясната. Доколкото ми е известно, сред видните наши националреволюционери той е единственият левичар. Тази естествена физическа особеност не е недостатък, а в известно отношение е предимство. Тук не става дума за действия по време на обикновения мирен живот, а за т.нар. близък бой, в който противниците се намират в непосредствена близост. Ето как Панайот Хитов картинно ни разказва за влизането в къщата на Али ефенди и своето левичарство:

"Аз държах ятагана на отбрана. Като отворих и тази врата ето пред очите ми се явиха три персони: две кадъни и един турчин, когото по-горе казах Али ефенди. Но тия щом ме видяха кадията се пусна и улови ятаганът ми с две ръце за острото и кадъните се увиха с четирите си ръце за лявата ми ръка с която аз държах ятагана, защото съм левичер и представете си нито от тях се чу да продумат или да викат нито аз им думам нещо. Само постояхме там не знам колко се е продължило туй наше тъй държание, но аз с дясната си ръка увих кадията за гушата, но на кадията ръцете си стояха стиснати на студеният ятаган. Аз вече наумих да дръпна ятагана и му изрежа ръцете, а пък кадъните що се бяха залепили на същата ми лява ръка тъй аз нищо не усещах. Като дръпнах ятагана и кадъните ханъми се търкаляха вече по дъските. В таз съща минута довтаса и Д. Палича със гол ятаган в ръката и насочи да мушне Али ефенди."⁶